

- 2) Допускат ли членове 63, 64 и 66 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета относно общата система на данъка върху добавената стойност административна практика на данъчен орган като разглежданата в настоящия случай, която се състои в налагане на допълнителни задължения за плащане на данъчнозадълженото лице — професионално дружество с ограничена отговорност (SPRL), чрез което синдиците могат да упражняват професията си — тъй като е издало фактури и е събрало ДДС едва на датата на получаване на плащанията за предоставените в рамките на производството по несъстоятелност услуги, въпреки че събранието на кредиторите е определило, че плащането на възнаграждението на синдика зависи от наличието на ликвидност по сметките на длъжниците?
- 3) Достатъчно ли е, за да се признае право на приспадане — в случай на съвместно брандиране между адвокатска кантора и данъчнозадълженото лице — при доказване, че е налице пряка и непосредствена връзка между получените и извършените от данъчнозадълженото лице доставки, то да докаже след споразумението увеличение на оборота/стойността на облагаемите сделки без допълнителни оправдателни документи? При утвърдителен отговор, кои критерии трябва да се вземат предвид, за да се определи действителният обхват на правото на приспадане?
- 4) Трябва ли общият принцип на правото на Съюза за зачитане на правото на защита да се тълкува в смисъл, че когато в хода на национално административно производство при решението по възражение срещу акт за установяване на задължения, с който се определя заплащане на допълнителен ДДС, са приети нови фактически и правни доводи в сравнение със съдържащите се в доклада за данъчна проверка, на който се основава решението за издаване на посочения акт, и до постановяване на решението на съда, който разглежда делото по същество, на данъчнозадълженото лице са били предоставени временни мерки за съдебна защита, като е било спряно изпълнението на вземането, сезираният да разгледа делото по същество съд може да приеме, че този принцип не е бил нарушен, без да проверява дали при липсата на такова нарушение производството би могло да има различен резултат?

(¹) Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Преюдициално запитване от Curtea de Apel Cluj (Румъния), постъпило на 15 ноември 2022 г. — SC AA SRL/MFE

(Дело C-701/22)

(2023/C 94/13)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Curtea de Apel Cluj

Страни в главното производство

Жалбоподател: SC AA SRL

Ответник: MFE

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли принципът за добро финансово управление да се тълкува в смисъл, че във връзка с принципа на равностойност не допуска юридическо лице, което управлява предприятие със стопанска цел и е бенефициер на безвъзмездни средства от ЕФРР, да получи лихви за забава (наказателни лихви) от публичен орган на държава членка за забавено плащане на допустими разходи за период, през който е бил в сила административен акт, който е изключвал тяхното възстановяване и който впоследствие е бил отменен със съдебно решение?
- 2) При отрицателен отговор на първия въпрос, релевантна ли е вината на бенефициера на финансирането, установено с това решение, за определянето на размера на лихвите за забава, като се има предвид, че същият публичен орган, натоварен с управлението на европейските средства, в крайна сметка е обявил всички разходи за допустими след постановяването на това решение?

- 3) При тълкуването на принципа на равностойност по отношение на момента, в който на бенефициера на безвъзмездно финансиране от ЕФРР се изплащат лихвите за забава, съществува ли норма от националното право, която да предвижда, че в случай на установяване на нередност, единствената последица е отказ от предоставяне на съответната финансова помощ или, в зависимост от случая, нейното отнемане (възстановяване на недължимите суми) на нивото, на което са били отпуснати, без лихва, въпреки че бенефициерът на тези суми се е възползвал от ползването им до момента на връщането им, и само ако това връщане не се извърши в рамките на предвидения законов срок, а именно 30 дни от уведомяването за жалбата, разпоредбите на член 42, параграфи 1 и 2 от Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 (Извънредно постановление на Министерски съвет № 66/2011) позволява получаването на лихви след изтичането на гореспомнатия срок?

Допускат ли разпоредбите на член 288, параграф 3 ДФЕС при обстоятелства като разглежданите в настоящия случай прилагането на Директива 2011/7/ЕС⁽¹⁾ да бъде разширено с национална правна уредба и по отношение на договор за предоставяне на безвъзмездно финансиране от ЕФРР, сключен между публичния орган, отговарящ за управлението на европейските средства, и юридическо лице, което управлява предприятие със стопанска цел?

⁽¹⁾ Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (преработен текст) (ОВ L 48, 2011 г., стр. 1).

Преюдициално запитване от Oberlandesgericht München (Германия), постъпило на 24 ноември 2022 г. — Citadines Betriebs GmbH/MPLC Deutschland GmbH

(Дело C-723/22)

(2023/C 94/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberlandesgericht München

Страни в главното производство

Жалбоподател във въззивното производство: Citadines Betriebs GmbH

Ответник във въззивното производство: MPLC Deutschland GmbH

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 3, параграф 1 от Директива 2001/29⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство или обичай, който счита за публично разгласяване предоставянето на физически съоръжения, които имат за цел да позволят или реализират разгласяването, каквито са телевизорите в стаите за гости или във фитнес залата на хотела, като при това излъчващият сигнал се препредава на физическите съоръжения чрез кабелна инсталация за разпространение, собственост на хотела, и препредаването чрез кабел се извършва въз основа на правомерно получен от хотела лиценз?

⁽¹⁾ ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230.

Жалба, подадена на 24 ноември 2022 г. от АО Невинномисский Азот, АО Новомосковская акционерная компания НАК „Азот“ срещу решението, постановено от Общия съд (осми разширен състав) на 14 септември 2022 г. по дело T-865/19, Невинномисский Азот и НАК „Азот“/Комисия

(Дело C-725/22 P)

(2023/C 94/15)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: АО Невинномисский Азот, АО Новомосковская акционерная компания НАК „Азот“ (представители: P. Vander Schueren, адвокат, A. de Moncuit и T. Martin-Brieu, адвокати)